

Per un sindicalisme alternatiu

l'esquerra

www.cgtcatalunya.cat/cgtense • cgtense@cgtcatalunya.cat • DL 36887/92

abril 10

Federació
d'Ensenyament
de CGT
de Catalunya
Via Laietana, 18,
Planta 9
08003 Barcelona
Tf. 932687825

Cal enfortir la lluita: vaga 28-29 d'abril

La CGT convoca els propers 28 i 29 d'abril com inici d'un calendari progressiu de mobilitzacions, en coherència amb el que hem vingut defensat tot aquest temps i també recollint propostes de zones i centres. Creiem que les vagues aïllades d'un dia han tocat sostre amb la vaga del 17 de març, que són manifestament insuficients per fer canviar la política al Departament i que cal fer ara un esforç per aturar una agressió brutal contra l'escola pública i les nostres condicions de treball: impedir una nova retallada de recursos, tancament de línies de cicles i batxillerats, entrada de fundacions privades als centres públics, i un desplegament de la LEC que liquida l'ensenyament públic com l'hem defensat tots aquests anys.

Perquè la Conselleria accelera les mesures contra l'educació pública. El procés de deteriorament està accelerat: reducció despeses funcionament mentre es mantenen a la concertada, anunci de noves reduccions de plantilles curs 2010-2011, propostes de transformació de places de plantilla en contractació d'empreses privades de serveis (CAEPS), tancament de línies de batxillerat i cicles,...i desenvolupament de la LEC amb jerarqització i privatització, **I no podem esperar a que tot això estigui aplicat**, perquè aleshores estarem doblement pitjor que ara.

Perquè la Conselleria vol a més imposar una derrota al moviment. Per què l'actitud provocadora de Maragall, avalat per la resta del Govern de la Generalitat, cerca la liquidació per un temps de tota resistència als seus plans i el descrèdit de la lluita sindical. Només així s'explica un Conseller que en comptes de

minimitzar el conflicte tira conscientment llenya al foc, vol provocar la desmoralització en el professorat, el convenciment que res no es pot fer per aturar-lo i que més val que callem i fem el que ens diu que sinó és pitjor (descrèdit social, descomptes...). I això no es pot permetre perquè només en l'organització i la lluita hem aconseguit, i

aconseguirem en el futur, millores. I, a més enfortir aquesta capacitat de resistència serà imprescindible perquè, si ara se'n surt amb la seva, l'ofensiva contra l'educació pública i les nostres condicions de treball es multiplicarà.

Perquè Maragall sembla més fort del que és. La força de Maragall és la que li dona fer la política que CiU sempre

va somiar fer i mai no es va atrevir (i molt probablement no se li hagués permès): la de la privatització de l'ensenyament públic, la d'apropar-la a l'escola concertada, una política que va començar amb el Pacte per l'Educació i la sisena hora a primària. Però la majoria àmplia en el Parlament que aconsegueix Maragall -i la seva traducció en els mitjans de comunicació- està lluny de ser la realitat del país. Maragall ha hagut de manipular l'opinió pública per tergiversar el sentit de la nostra lluita, però les evidències de la política contra l'educació pública s'acumulen. Comencen a haver moviments d'AMPAs que escapen al control d'una direcció de

la FAPAC compromesa amb el tripartit, com la concentració de l'11 d'abril a Plaça Sant Jaume.

Perquè ara és el moment. Pel que s'ha dit anteriorment, amb les mesures aplicades estarem en pitjors condicions i perquè aquest és un any electoral i al tripartit no li sobren

Federació d'Ensenyament de CGT de Catalunya

vots –segons els sondejos d'opinió– per permetre's un pols dur amb l'escola pública, especialment si entren les famílies. Però desenganyem-nos aquest pols exigeix continuar la lluita, i la vaga continua sent un recurs cabdal i insubstituïble, només cal veure en el passat com es van aconseguir les millores significatives. La vaga no ens allunya les famílies, els pares i mares –com la majoria son treballadors/es-saben que cap treballador/a fa vaga per esport i, si treballem bé la idea que no estem parlant només de condicions laborals acabaran venent el contrapès dels mitjans de comunicació.

Perquè cal donar continuïtat i progressivitat a la lluita. Nosaltres sempre hem defensat que per aturar aquesta ofensiva contra l'ensenyament públic calia una posició decidida i ferma dels sindicats, expressada en la convocatòria de mobilitzacions i vagues amb més continuïtat i progressivitat. Una vaga aïllada cada quatre mesos no deixa de ser una manifestació de protesta, però sovint només això.

Cal donar credibilitat sindical davant el professorat en el plantejament de els mobilitzacions. Hem anat explicant aquesta demanda des de fa tres anys de lluita contra la LEC, però aquest raonament no era compartit per la resta de sindicats i, en la mesura en que es valorava molt la unitat sindical, hem anat seguint totes les convocatòries. Però ara hi ha tres elements nous: 1) que la jerarquització/privatització dona un pas decisiu (decrets d'autonomia i direcció) que canviaran substancialment en un futur immediat la realitat quotidiana dels centres; 2) la retallada brutal de recursos a la pública –que no a la concertada– permet el diàleg clar amb les famílies del projecte que té a les mans la Generalitat; i 3) les convocatòries de vaga aïllada d'un dia en aquest procés de mobilitzacions són insuficients, com s'ha expressat en el retrocés de la darrera (amb un sector de professorat que cau en el desànim, que feia vaga però ara no la fa perquè no hi veu cap resultat, i un altre que exigeix que l'esforç de la vaga sigui emprat amb continuïtat, i dins aquest sector, un exemple ha estat la zona de Cornellà). En aquest sentit tornar a repetir una convocatòria més de vaga aïllada sembla insistir en una carta que està gastada. Pitjor seria la retirada sense lluita amb l'acceptació implícita del «no hi ha res a fer». Per tot

això i per què creiem fermament que es pot doblegar la conselleria cal anar a endurir la lluita.

I la unitat sindical? Nosaltres hem defensat la unitat sindical mentre era possible renunciant sovint les nostres propostes. Hem demanat a la reunió intersindical sense èxit que es pogués concretar la continuïtat de la lluita abans de la vaga del 17 de març convençuts que veure la perspectiva enfortia la mateixa convocatòria de vaga, com també demanaven alguns centres i zones. Vam esperar a la reunió dels 5 sindicats del 24 de març per veure si era possible un pla unitari. La nostra proposta recollia –com la presentada a la Junta de Personal de Barcelona– una vaga progressiva començant per dos dies l'abril i continuïtat al maig, i l'extensió de la mobilització a la comunitat educativa. La proposta va ser rebutjada, sense concretar una alternativa i la decisió es va posposar fins el 7 d'abril, després de vacances. El 25 de març en una assemblea oberta, la CGT feia extensiva la seva proposta de convocatòria pel 28 i 29 d'abril, amb ratificació el 22, com a punt de partida d'un calendari continuat.

A la reunió intersindical del dia 7 d'abril on s'havien de fer definitiva la proposta de continuïtat de les mobilitzacions, no es va permetre la participació de CGT. Hi ha dues propostes de calendari, una defensada per 4 sindicats, l'altra per la CGT. Per CGT és el professorat qui ha de decidir. La nostra proposta és que els claustres i les zones es pronunciïn i des de la CGT garantim des d'ara acatar el resultat, creiem que la resta de sindicats haurien de fer el mateix compromís. Cal refer la unitat sindical, però sobre la base del que digui la majoria del professorat.

Vaga el 28 i 29 d'abril a ratificar el 22. Nosaltres som conscients de les limitacions que pot tenir aquesta convocatòria sense unitat sindical, i és des d'aquesta reflexió que s'ha fixat la data del 22 d'abril per la ratificació de la convocatòria, per veure realment la incidència que té la proposta i poder decidir entre tots i totes la ratificació de la vaga. Estem convençuts que aquestes convocatòries d'assemblees obertes –juntament amb les reunions de zona– formen part de la necessitat de recuperar un instrument indispensable per que les vagues que proposen els sindicats les acabin decidint el professorat que és qui al final la fa.

Us animem a discutir la proposta, a votar la vaga del 28 i 29 i a participar amb nosaltres de la reflexió de la situació a l'assemblea del proper dijous 22 d'abril. Podem aturar la política de la Conselleria, podem defensar l'ensenyament públic i les nostres condicions de treball si ens organitzem i tirem endavant la lluita